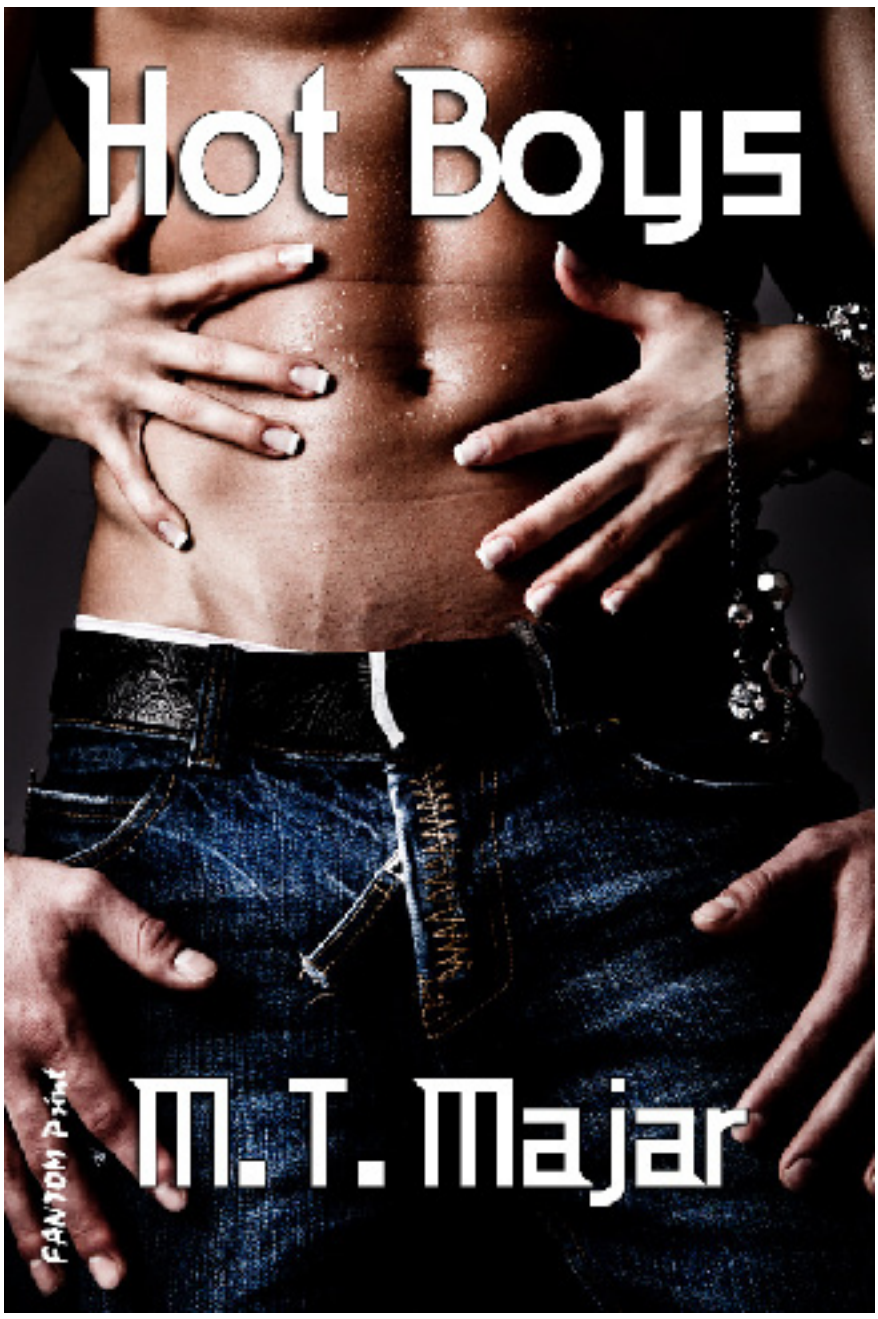

Hot Boys

M.T. Majar

FANTOM Print

M. T. Majar v nakladatelství

FANTOM Print

Hot Boys

Vlci *

* Přpravujeme

Hot Boys

M. T. Majar

Copyright © 2012 M. T. Majar
Cover © Coka/Fotky&Foto

ISBN 978-80-7398-411-3 (ePUB)
ISBN 978-80-7398-412-0 (MOBI)
ISBN 978-80-7398-413-7 (PDF)

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint

1. KAPITOLA

„Do prdele, Frankensteine, seš už, kurva, schopnej si pamatovat začátek na pátou dobu? Nebo tě tam mám prostě nakopnout?“ Seth řval už ve dveřích šatny.

Posadil jsem se na chvíli s ručníkem kolem ramen, dýchal jako po sakra dobrým čísle a sledoval obvyklou scénku. Tohle by bylo taky dobrý číslo, ale Frankie nezklamal. Už zase.

Tělo řeckýho boha a negativní test na IQ, neskutečná kombinace. Takovej náš John Coffey.

Seth sundal třpytivý rukavice a švihl s nima o zem.

„Posloucháš mě?“ Došel až k Frankiemu a zíral mu nahoru do obličej. Frankie měl svůj obvyklej, lehce udivený a silně ublížený pohled.

„Říkám ti, že i cvičená opice by si to už pamatovala,“ Seth se vztekal. Vztekal se rád a hodně.

Bral to prostě příliš vážně. Viděl nedávno ve Vegas „Chippendales“ a měl novou životní metu. Dostat se k nim. Být s nima na jednom pódiu.

Já se viděl ve sprše. Pak v baru a pak v posteli.

Dneska sám, jsem groggy.

Frankie mlčel, sebral ručník a odešel do sprchy. Seth za nim nevěřičně hleděl.

Blbě se hádá, když druhá strana nereaguje. Říkal jsem si, že je dobře, jakej Frankie je.

Tušil jsem, že kdyby v něm jednou fakt bouchly saze, udělá nám ze šatny kůlničku na dříví. Byl obrovskej. Jakmile ho Roger uviděl, chtěl ho. Postavil ho doprostřed, tyčil se mezi náma jako stožár a my kolem něj hopsali jako kompars. Mně to bylo jedno. Odvedl jsem si svý, shrábl prachy a šel. Seth byl na mrtvici, protože dřív byl uprostřed on. Sledoval jsem bezvýrazným pohledem, jak mašuruje po šatně sem a tam a hledá, do čeho by kopl.

„To nic neřekneš? Zkurví nám vždycky začátek čísla, to tě to nesere?“ Zůstal stát dva metry přede mnou, ručník v pěsti.

„Hergot, zakrej se a nestrkej mi ho před ksicht,“ zavrčel jsem a postavil se.

„Aby ses neposral,“ Seth se otočil a švihnul ručníkem do kouta.

Sledoval jsem, jak to v něm vře, a držel hubu. Nechtělo se mi zabřednout do nekonečný debaty, která tu už proběhla několikrát. Frankie se uměl hýbat, uměl se prodat tak jako málokdo z nás, jen byl prostě pomalej. Nástup byl jeho Achillova pata a občas jsme na něj čekali, strnul v póze, zatímco Frankie teprve „dotáčel“. Ale mně to bylo fakt jedno. Neměl jsem v tom srdce. Jenom prachy.

Seděl jsem, koukal na podlahu a prohrábl si rukou zpocený vlasy.

Sedával jsem takhle po vystoupení už skoro dva roky. Zkraje jsem se docela styděl. Pak jsem si začal věřit a prachy prostě si to užíval. Na nezámě žen jsem si nikdy nemohl stěžovat, ale i tak jsem jich ošukal za poslední dobu víc než za celej předchozí život. Samozřejmě striktně mimo bar, Roger byl v tomhle neústupnej.

„Jste striptéři, ne gigolové. Koho načapu s návštěvnicí, má padáka.“ On to teda řekl podstatně barvitějc. A já se toho držel. Ženských jsou všude mraky a já zkrátka vypadám, jak vypadám. V poslední době jsem se ale cítil tak nějak... přejedeně. Přesyceně a přitom z půlky prázdně. Nevím, jestli v tom má prsty věk a ta trojka na začátku mě tak ovlivnila, ale nějak jsem si nedokázal představit, že budu za pět let sedět na stejný židli. Zpoceně a vyšťaveně.

Použiju slovo, co mají rády ženský – frustrovanéj.

Když jsem před dvěma roky prošel dveřmi Rogerova baru „Red Wolf“, chci říct, když jsem se dovnitř vpotácel, neoholeněj a s odřenejma kloubama na rukách, sotva jsem vnímal, co se kolem mě děje. Roger mě usadil do boxu v koutě, nalil do mě dva litry kafe a zavolal mi taxík. Ráno, po probuzení z kómatu, jsem našel v kapse bundy jeho vizitku, na zadní straně „Zavolej mi“. S bídou jsem si pamatoval, kdo mi ji dal.

Zavolal jsem mu za týden a on mě pozval na „pohovor“.

Když z něj vypadlo, že ve svém baru pořádá pánskej striptýz, zvedl jsem se, hodil zmačkacnou pětidolarovku na stůl a šel pryč. Doběhl mě, přibouchl mi dveře před nosem a jen na mě koukal. Byl jsem nasranej a zoufalej. Zoufalej proto, že jsem neměl peníze a můj sen o úžasným životě ve velkoměstě šel pomalu do kytek. Měl jsem blbou práci, ve svém věku bydlel v malým kamrlíku v bytě s dalšima dvěma týpkama, co ujížděli na „Teorii velkého třesku“. Začal jsem se zaobírat myšlenkou na návrat domů. K mámě a tátovi a jeho železářství, za jehož pultem by mě tak rád viděl. Převzít rodinný podnik jako prvorozenej syn, udržet tradici. Založit rodinu s nezajímavou tuctovkou a postupně se nejspíš prochlstat do důchodu.

Nasranej jsem byl i proto, že si tohle všechno Roger přečetl v mým obličejí během deseti minut, co mě znal. A nabídl mi místo v partě striptérů, co u něj v baru zvedají paničky ze židlí tři dny v týdn. Když jsem sledoval první představení, sólo čísla i závěrečný skupinový, byl jsem červeněj až na zadku. Představa, že bych tohle měl dělat sám, byla prostě neskutečná. Řekl jsem Rogerovi, že mi bude třicet, jsem utahanej, otráveněj a na můj ksicht a cokoliv dalšího nebude nikdo zvědavej. Nic neřekl a zavolal dolů svou ženu, z bytu, kterej měli přímo nad barem. Marnie seběhla dolů a Roger na mě beze slova ukázal prstem.

Stál jsem zadkem opřenej o jeden ze stolků, ruce v kapsách bundy, kotníky překřížený. Neoholeněj, sluneční brýle ve vlasech, co potřebovaly kvalitní sestřih jako sůl.

Marnie se na mě zadívala, cukla sebou a připlácla si drobnou dlaň na pus. Zírala na mě s vytřeštěnýma očima a já se, celej nervózní, postavil. Přišla až ke mně, obešla mě s upřeným pohledem dokola a zadívala se na manžela.

„Je mu neskutečně podobný. Kde se tu vzal?“ Otočila se zpět a zaujatě mě studovala. Měl jsem dojem, že se mě chystá ohmatávat. Z výšky skoro metru devadesáti jsem si prohlížel temeno Rogerovy ženušky. Že je to generál v sukních, jsem zjistil mnohem pozdějc. To už mi pomalu nahrazovala mámu, i když jsem měl matný tušení, že ona na mě jako na synka rozhodně nekouká. Ale byla by prvním člověkem, kterému bych se světil, kdybych měl někdy tu potřebu.

Koukal jsem nechápavě na oba. Marnie mě hltala očima a Rogerovi to kupodivu nevadilo. Koukat na někoho takhle moje žena, klidnej nebudu.

On byl.

Pohládl svou ženu po rameni a řekl:

„Prý se na něj nikdo nebude chtít dívat. Co bys na to řekla, ženo?“

„To nechtěj vědět, muži, pro klid v rodině.“

Sledoval jsem, jak na sebe s láskou hledí, a moc se nechytal.

Když odešla, řekl mi Roger, že má jeho žena slabost pro nějakýho modela, jehož obrázky si ukládá do tajný složky v počítači. A že jsem tomu Angličanovi hodně podobnej. Ženský.

Co z toho mají, koukat na chlapa, na kterýho si nemůžou sáhnout?

Pokrčil jsem rameny. Svět pánskýho modelingu mě fakt míjel. Neměl jsem sebemenší potřebu pátrat po tom, komu jsem, kruci, podobnej. Co mám, to mi dal táta s mámou. Že jsem se docela povedl, vím od školky. Mně holčičky po bábovičkách nešlapaly. To já pak mnohem

pozděje pěkných pár báboviček rozšlápl. Až teď mi docházelo, že není důvod být na to pyšnej.

Zadíval jsem se do obřího zrcadla za barovým pultem.

Černý vlnitý vlasy, delší na temeni, mi už přerůstaly přes uši. Barva očí v tomhle tlumeném světle nebyla dobře vidět. Tady jsem měl pod hustým černým obočím spíš dvě díry, jako po výstřelu. Ale byly modré, taková ta nepřehlédnutelně paulnewmanovsky modrá.

Oči, o kterých jsem pravidelně slyšel neuvěřitelný komentáře od ženských. A opět už od školky, kde byla první obdivovatelkou mého kukuče paní učitelka.

Přel jsem si rukou přes stříště a palcem přes spodní ret.

Bez ohledu na reakci Marnie jsem si nedokázal představit, že bych se měl produčirovat po pódiu a vystrkovat na ženský holej zadek. Na spoustu ženských. I když dvěma nebo třem na jednu jsem ho už ukázal. Co dodat. Dva jsou někdy málo.

Pak mi Roger řekl, kolik za jeden večer platí, a měl rázem mou plnou pozornost. Plus „tuzéry“ od návštěvnic to dělalo za týden mnohem víc, než kolik jsem dostal za měsíc jako „pomocný analytik“ v účetní firmě, jakejch byly v tomhle městě mraky.

Většinu dne jsem měl v zubech vraženou tužku a obličej ponořenej v nekonečný počítačový sestavě. Je to přesně taková otrava, jak to vypadá napsaný.

Šéfkou mého oddělení byla Nicole, terminátor v sukni. Ten typ, na kterej jsme kdysi koukali s otevřenou pusou a ukápli si do spodářů. Donedávna koukala i ona na mě. Pak mi na firmním večírku řekla, že ze mě udělá svého asistenta, když já párkrát do měsíce udělám ji.

Hezká byla a já ho rád provětrám. Ta její samozřejmá sebejistota mi ale zvedla mandle a já ji s kamenným výrazem odmítl. A po zbytek večera lil tequila do naší recepční Anabel. Moc jsem si tím nepomohl, jak ukázaly další dny. Nejen že jsem zůstal na svém místě s tužkou v zubech, ale počet papírů na mém stole utěšeně narůstal do pyramid, na kterejch co chvíli přistál nějaký dáreček od Anabel. Řekl bych, že mám v sobě tolik z hajzla, kolik každé normální chlap. Byl jsem slušnej, pak míň a pak jsem byl skoro sprostěj. Pro tuhle holku „ne“ nebyla odpověď. Až jsem se jednou v zoufalství u oběda svěřil Rickovi, malýmu teplému poslíčkovi, co roznášel poštu. Ne, že bych na to byl dvakrát pyšnej, ale měl jsem rázem klid.

Stačilo málo. Plácnout Rickieho po zadku, když mi donesl poštu, a strpět, když se postavil na špičky a na chvíli mi přilepil svou natěšenou tlamku na bradu. Provinile jsem se na Anabel zadíval, jakoby nečekaně přistiženej, a její ublíženej pohled mě pak provázel zbytkem týdne.

Ale dala mi pokoj.

S Rogerem jsem se domluvil, že to zkusím.

Myslel jsem si, že největší peklo bude se svlíknout, a na první vystoupení po pár týdnech tréninku fakt nevzpomínám zrovna nejradši. Nakonec to nebylo tak strašný. Hýbat se umím, dokonce jsem kdysi trdloval ve školním představení na střední. Věc, která vyplula z podvědomí a já si dokázal zapamatovat pohyby a držet rytmus. A vypadat třeba jako hasič bez ochranného obleku.

Horší pro mě byly ty věci kolem. Posilovna je OK, cvičil a běhal jsem i tak. Ale solárium? Kosmetika? A kurva, depilace? Pokaždý jsem si musel připomínat, že mám pořád koule a že to k tomu prostě patří. Jen ty koule musely být oholený a hladký jako dětská prdelka.

Roger vešel do šatny a zahleděl se na mě. Dřepěl jsem na židli, župan přehozenej přes stehna. „Co je?“ zeptal se a sebral ručník, kterej předtím švihl Seth do rohu.

Promnul jsem si kořen nosu a vjel rukou do vlasů nad čelem. Gesto, který mě provází životem od doby, kdy mi vlasy narostly. Nosil jsem je teď ještě delší, po ramena. Máma by šilela.

„Měl bych mít na triku spíš „Old Man“ než „Hot Boys“, nemyslíš?“

Koukal jsem na Rogera a on na mě.

„Nemel nesmysly. Jsi nejstarší, ale pořád máš nejhezčího ptáka,“ řekl Roger a zašklebil se.

„Říká Marnie?“ neodpustil jsem si.

„Tak hele, na to pozor. Jedinej, kterýho moje žena obdivuje, je ten můj,“ tvářil se naoko vážně, ale koutky mu cukaly.

„Ty seš fakt vůl, Rogere,“ uchechtl jsem se.

„Možná jsem vůl, ale dobře platím. Tak nemudruj a padej se umejt. Dámy čekají,“ otočil se a vyhnul se ve dveřích Jamiemu a Dennisovi, kteří akorát procházeli do šatny. Měli poslední společný čísla, představení bylo u konce a dámy čekaly.

Roger trval na tom, abychom po vystoupení procházeli publikem a bavili ženský. Říkal, že je nic tak nenavnadí k další návštěvě, jako když si můžou na toho samečka z pódia sáhnout.

V tom měl naprostou pravdu.

Ale i tak mě to švalo.

Vysprchovanej jsem si prohrábl rukou mokré vlasy a uhladil je dozadu. Otřel jsem zrcadlo a zadíval se na sebe. Jizva nad levým obočím, stará přes dvacet let, byla pořád patrná. Kdysi mě můj *nejlepší kamarád na světě* Paulie trefil kamenem a já si vzpomínku na to odpoledne ponesu nadosmrti. Byla to první rána, kterou jsem dostal kvůli holce, a v dalších letech jich přišly ještě spousty. Někdy jen proto, jak se na mě dotýčná dívala, a její přítel nebo manžel, nebo prostě ten chlápek vedle ní, to nerozdejal.

Jak jsem řekl, vypadám, jak vypadám. Co jsem dostal, to mám, a občas cestou prostě překročím vyrvaný rodidla. Nikdy jsem se příliš neřešil, ale přiznávám, že je život veselejší než vypadat jako bráška Dannyho DeVity.

Poškrábal jsem se na hrudi a pak pod ručníkem na pravém třísele. Natáhl jsem si ho a v poslední době mě po vystoupení bolelo a pálilo. Co budu, do prdele, dělat za deset, patnáct let? Vrátil jsem se do šatny a oblíkl si prádlo a džíny. Šatna byla chválabohu prostorná, aby měl každé z nás dost místa. Roger ji nedávno rozšířil a to bylo jediné dobře. Jedna věc je svlíkat se na pódiu, druhá zavadit co chvilí nechtěně vlastním ptákem o zadek cizího chlapa, kterej se vrtí a převlíká hned vedle.

Natáhl jsem si černý tričko s obrovským rudým nápisem „HOT BOYS“ přes záda.

Vlevo na prsou pak byla malá rudá hlava vlka s názvem klubu a pod tím moje „pracovní“ jméno.

Derek.

Marnie trvala na Davidovi, ale já se šprajcnul. Jméno je osobní věc, i když je smyšlený. Stačí, že jsem tomu modelovi podobnej, jmenovat se po něm ale nebudu. Koneckonců, možná je on podobnej mně. Hehe. No jistě.

Vyšel jsem schody ze šatny a vešel do hlavního sálu.

„Red Wolf“ byl velkej a prostornej. Kdysi to byl vcelku obyčejnej bar, ale pak Roger koupil sousední prostory, kde byla dřív nějaká realitní firma. Proboural to, propojil a vytvořil místnost dostatečně velkou pro dvě desítky stolků, luxusnější boxy po stranách a velký pódium vepředu. Vystupovali jsme dva dny v týdnu a jeden delší večer o víkend, v sobotu. Když jsme tu nebyli my, bylo tu karaoke, nebo byl večer věnovanej písničkářům. Někdy i bavičům, to mě ale fakt nebavilo. I když bych řekl, že jejich práce je těžší než ta moje.

Vlevo od pódia byl bar, za kterým Roger často sám stával. Nemusel, ale měl to rád. Byl barman od mládí a byl to ten typ, kterej prostě nemůže dělat nic jinýho. Jestli jednou napíše paměti, doufám, že v nich nebudu.

Rozhlídl jsem se po místnosti.

Vyskakovala málem až na stůl, jako bych ji mohl přehlídnout.

Janice, moje nejfanynkovatější fanynka. Nebyla jediná, každý z nás měl určitou skupinu ženských, co pravidelně vlhce slintaly pod pódiem. Hezký, ošklivý, normální i bláznivý. Uťáplý paničky i dračice. Co hrdlo ráčí. Moje neráčilo, Rogerova podmínka mi nikdy nedělala potíže. Fakt by mě nenapadlo hledat si „kamarádku na večer“ zrovna tady. Stačilo zajít o dva bary dál.

„Dereku, Dereku, tady,“ mávalo moje spropitný a já si na obličej přišpendlil úsměv, ze kterého tála jako arktickéj ledovec. Spolu s ní seděly u stolku další tři ženy. Přejel jsem to naděleni očima, neslyšně se nadechl a vykročil. Zkraje jsem si připadal jako děvka. Teď už jsem to bral tak, jak to prostě je. Je to práce. A nedám jim ze sebe víc, než dát chci.

Očima jsem střelil po Sethovi, kterej seděl u stolku hned pod podiem, hlavu u obličeje ženský, co měla nejlepší roky evidentně za sebou a svou ruku v jeho klíně. To, že Roger nepripouštěl žádný techtle, neznamenal, že se to mimo bar nedělo. A zrovna u Setha jsem si byl vcelku jistě, že nějakou tu návštěvu za „honorář“ občas vykoná.

Je to jeho žaludek. A jeho péro, který rve vyschlým řečištěm.

Janice měla úsměv širokej jako Wisconsin. Zírala na mě s vytřeštěnýma očima a puls jí tepal na krku. Přiznávám, že dřív jsem měl trochu problémy zůstat stát nohama na zemi, když na mě ženský reagujou takhle. I bezbřehý zbožňování ale časem zevšední a já už se jen nudil. Byl jsem znuďený a unavený a představa opuštěného srubu někde v Kanadě se mi drala na mysl čím dál častěj. S širokým úsměvem lázeňského šviháka jsem si položil dlaň na hrud', kývl hlavou a vzal do ruky opěradlo židle.

„Můžu si přisednout, dámy?“ Můj hlas měl na ty čtyři přesně ten účinek, kterej jsem chtěl. Spokojeně jsem je přejel pohledem. Prostě poletím na autopilota jako obvykle.

Moment. Ne na čtyři, na tři.

Tři ženy na mě hleděly se zjevnou nabídkou v očích a s vilným a vlhkým úsměvem na rtech. Janice mi omtala tlapy kolem pravýho bicepsu a začala spokojeně drápkat. Po levý ruce jsem měl blondýnku a zrzku, ucucávaly brčkem nějaký růžový svinstvo a svlíkaly mě očima.

Čtvrtá seděla proti mně, pohodlně opřená, ruce založený na hrudi, nohy rovně natažený pod stolem. Obyčejný kalhoty, košile a sako přes opěradlo. Vypadala, jako by měla v úmyslu jít někam úplně jinam a to chtivý komando v sukýnkách ji sem přivleklo násilím.

Dívala se na mě, rty stisknutý a oči přivřený za obroučkama brýlí. Ofina jí padala do očí a já se marně snažil zahlídnout jejich výraz. Sám nosím brýle v práci, jsem prostě takovej malej Clark Kent. Cíleně jsem na ni zašarmil širokým, blýskavým úsměvem. Ani t'uk.

„Dereku, to bylo úžasný, bože. Já si snad doma zapálím gauč a budu doufat, že přijede takovej hasič,“ vrkala Janice a její dvě kamarádky se culily jedna radost. Možná by uspořádaly barbecue společně. Holka naproti se ani nepohnula, očima střelila doleva a doprava na ty chichotalky a znovu se zadívala na mě. Na rtech pohrdavej úšklebek, otrávená.

Cítil jsem, jak můj vlastní úsměv poněkud tuhne a připomíná spíš sádrovej odlitek než přirozenej výraz.

Díval jsem se na ni a Janice mezi náma otáčela hlavu sem a tam.

„To je moje známá, Tara. Mám dneska narozeniny, a tak prostě musela poslechnout a jít se mnou a s holkama, kam jsem chtěla já.“ Janice se hihňala a rvala mi nehty do masa.

Tak narozeniny? A já jsem dáreček?

Tara po ní hodila našťvaným pohledem a sykla. Tenhle výraz snad musí trénovat doma před zrcadlem.

„Nemyslím, že by tadyhle *Derek* nutně musel znát mé jméno,“ řekla zvláštním, hlubokým hlasem, do kterýho prosakoval vztek. Znovu se na mě zadívala a já začínal být nasranej. Znáám ten pohled. Občas na představení zabloudí i ženský, u kterých nevím, proč tu přesně jsou. Povýšený a nadřazený. Odsuzující, vševědoucí a na tudy frigidní.

„Naopak, *Derek* se rád seznámí s přítelkyní své věrný fanynek,“ pousmál jsem se na Janice, která se pomalu roztýkala po stole, a znovu se zadíval na ženu před sebou.

„Mluvit o sobě v třetí osobě je trochu zvláštní, nemyslíš?“

„No tak, schovej dráčky, Taro, a dej si něco k pití, uvolni se trochu,“ řekl jsem tak blazeovane, jak jen jsem byl schopnej. Přesně pochopila, že ji šacuju na zastydlou můru, co je ze strip-téra v rozpacích. Ona ale nebyla. Byla znechucená a dávala mi to v pohledu jasně najevo.

„Jestli se uvolním příliš, tak nejspíš z toho blaha omdlím,“ odsekla a napila se vody. Vody. Ve striptýzovém baru. Bůh mi pomáhej.

Zrzka vlevo vytáhla cigaretu a významně se na mě zadívala. Vylovil jsem z kapsy džín zapalovač, naklonil se k ní a s obličejem kousek od jejího jí připálil. Zírala na mě tak žhavě, že si to cigáro mohla zapálit vlastním pohledem. Odtáhl jsem se a jakoby mimochodem jí přejel prsty přes předloktí. Autopilot. Hlavně to neprehnat. Jaký to je jít domů zadním vchodem a skákat přes popelnice, protože před barem vartujou nadřazený ženštiny, už vím. A taky vím, že když jde o ženský, dost často platí „kdo uteče, vyhraje“. Ta holka naproti mně by utekla hned, kdyby mohla. Já bych jí v tom nebránil. V mém dnešním sebezpytujícím se rozpoložení mi pohled na ni moc nepomáhal.

„Já to rád risknu. Objednej si cokoliv, na co máš chuť. Je to na mě. Třeba se ti tu nakonec zalíbí a přijdeš brzo znovu,“ cenil jsem zuby a kul za Rogera železo. I nafrněná zákaznice je platicí. Doufám, že to starouš ocení. Zvedl jsem oči a potkal se s jeho pohledem. Stál za barem a dřel utěrkou skleničku. Zvedl palec a mrknul na mě. Budiž mi ke cti, že jsem mu neukázal prostředníček.

„Já bych si ráda objednala, a na co mám chuť, vím přesně,“ slintala mi Janice na rukáv od trička. Měl jsem rozporuplný pocity. Na jednu stranu jsem měl sto chutí vzít do ruky ubrousek a utřít jí pus, na druhou jsem byl za její natěšené liščí ksichtík vděčnej. To jsem dopadl. Nevím, jestli to bylo mou dnešní náladou, jindy bych si s podobnou ženskou poradil jedna dvě. Dneska mě ale nachytala s kalhotama dole. No, to je blbý přirovnání, páč bez kalhot mě viděla před chvílí. Chci říct, že dneska se mi slovní fotbal fakt nehodil. A přece jí nedopřeju to zadostiučinění z toho, že se budu obhajovat a sám tak přiznám, že mě v podstatě sere co dělám a čím jsem. Nepřiznám to před takovouhle, takovou... jakou vlastně?

Pořádnej jsem se na ni zadíval, pohled a la modrá ocel.

Zvedla bradu a oplácela mi ho upřeně, bez mrknutí. Nebloudila mi očima po obličejí ani po zbytku těla. Udržela oční kontakt a nevypadala, že by s tím měla problém.

Co seš, kruci, zač, kočička?

„Nemyslím, že bychom se ještě někdy v budoucnu viděli. Řady fanynek nejspíš nerozšířím.“ Studená jako kámen.

„Nemáš ráda hasiče?“ Já vůl to pořád zkoušel, teď s chlapeckým úsměvem číslo šest. S dolíčkama.

„Ale ano. Hasiče mám ráda. Mají práci, která má smysl. Nemám ráda atrapy,“ řekla jízlivě. Zásah, říkaly její oči.

Narovnal jsem se a už se neusmíval. Nikdy není lehký udržet konverzaci, když se objeví takováhle ženská. Nejlepší řešení je ignorovat ji a věnovat se o to víc těm ostatním. Ale ona mě provokovala. Nevím, možná jsem si prostě potřeboval něco dokázat. Možná jsem se bál toho

pocitu, co se mi točí v břiše už pár týdnů. Možná mi to příliš připomínala.

Položil jsem ruku na opěradlo Janiciny židle a ta se potěšeně zatetelila. Natáhl jsem nohy a zkřížil kotníky. A kopl pod stolem do Tařiných. Pohnula s nima tak rychle, že to kromě mě nikdo nepostřehl, a něco jí prolitlo očima. Seděla ztuhle s mírně skloněnou hlavou a dívala se na mě přes horní obroučku brýlí, skrze vlasy.

No vida, aspoň nějaká reakce. I když jiná, než bych čekal. Nejednou jsem takhle seděl u stolu s nahým ženským chodidlem v klíně. A byly momenty, kdy to bylo i příjemný.

Ona ale zareagovala, jako by ji kousnul had. Hm, ta mi prstíkama rozkrok nepošimrá.

Spíš by mě tam nakopla.

Zvedl jsem nohy, abych je o kus posunul, a v třísle mi šklublo. Bezmyšlenkovitě jsem si to místo přejel rukou, zatímco jsem na ni koukal.

„Ach, ježíši,“ zašklebila se. „Jestli se potřebuješ podrbat, *Dereku*, možná bychom ti měli dát trochu prostoru.“ Prskala slova přes stůl jako kočka.

Co má bejt, sakra? Když to svědí, poškrábej to, no ne?

„Řekl bych, že podrbat potřebuješ spíš ty, Taro,“ chytnul jsem se a ten křečovitě škleb na mým obličejí už úsměv moc nepřipomínal.

Jo. To by přesně potřebovala. Ohnout přes stůl a protáhnout. Jen rychlá myšlenka a ucítil jsem jiný povědomý cuknutí vedle třísla.

Zadíval jsem se honem jinam, ke stolu kus vlevo. Seth seděl nalepeně u ženský, co měla hlavu červenou jako rajče. Měl založený ruce a lokty opřené o stůl. Všiml si, že na něj koukám, a zvedl koutek úst. Natáhl levou ruku za krk, odhodil si vlasy a ukázal mi tak, že ukazovákem pravý ruky hladí její bradavku. Když se ujistil, že jsem si všiml, zakřenil se a sklonil k ní hlavu. Něco jí šeptal do ucha. Ne že bych zrovna dvakrát chtěl lechtat starou raketu, ale v tuhle chvíli...

Otočil jsem hlavu na druhou stranu a viděl našeho benjamínka Jamieho, jak se spokojeně baví s partou holek, přibližně stejně starých jako on. Byl ve svém živlu, šťastnej jako blecha. Užival si tu pozornost.

Já chtěl domů, vytáhnout si z lednice pivo a koukat na bednu, dokud u toho neusnu.

Zrzka mi foukla kouř do obličejí. Zamrkal jsem a zadíval se na ni. Spíš teda na tu cigaretu. Měl jsem pekelnou chuť sebrat ji a vytáhnout na jeden zátah. Domove líbezný, už abych si ho věl s popelníkem na břiše. V klubu nekouřím. Žádný z nás. Vymydlení a voňaví, říkal Roger, zatímco mu cigaretový popel padal na pupek.

Pasivní kouření není nic pro mě, ale teď jsem se nadechl a natáhl do plic tolik kouře, kolik jsem jen mohl, a zadíval se znovu na to moje dnešní potěšení.

Jezdila očima po místnosti sem a tam a soustředěně ignorovala můj upřené pohled. Janice do mě něco klavírovala a já ji naučeným úsměvem napůl pusy udržoval v tranzu. Sám jsem měl pozornost upřenou na ženu před sebou. A sám na sebe byl nasranej, že ji nevytěsním jako obvykle. Místo toho jsem si ji prohlížel furt dokola. Nedalo by příliš práce udělat z ní hezkou, kdyby chtěla. Vše na ní ale doslova řvalo, že nechce. To mě mátló nejvíc. Proč se holka cíleně oškliví? Tvary se daly jen lehce tušit pod volnýma, neforemnýma kalhotama a stejně tak beztvárovou košili. Vlasy nedbale stažený dozadu, do uzlu na temeni. Světle hnědý s téměř blond pramínky. Ne tak blond, jako jsou Sethovy vlasy, ale prostě světlý.

Jaký má oči, jsem nevěděl. Přes brýle a prameny vlasů jsem barvu nepoznal, jen výraz.

A ten mi docela stačil.

„...mě Dereku? Haló.“ Janice mi třásla předloktím a já se na ni zmateně podíval a automaticky se naučeně zazubil.

„Ptala jsem se, co plánuješ na příště,“ culila se, prstíky zaujatě pod bradou.

„Jak by se ti líbil policista? S velkým obuškem?“ zašeptal jsem dostatečně nahlas s důrazem na předposledním slově a tři křepelky se předpisově zachichotaly. Čtvrtá si odfrkla.

„Rve mi srdce, že to neuvidím,“ řekla a Janice se na ni zadívala už docela kysele.

„Řekni mi, Taro, proč žena jako ty...“ schválně jsem se odmlčel, „vůbec navštíví takovejhle podnik?“ Dal jsem si záležet na tónu hlasu a odpověď mě fakt zajímala.

„Jak jsi slyšel, Janice má narozeniny. Její den, její plán. Její přání,“ odpověděla studeně a znovu se mi zadívala do očí. Hnědý. Budou hnědý, nejspíš, to světlo tady mate.

Krucí, proč to řeším?

„A kdyby to byl tvůj den, co bys dělala?“ zeptal jsem se a pohledem přivolal Carlu, jednu ze servírek. Se kterou jsem občas spal. Dovlnila se k našemu stolu a zadívala se na mě. Když s váma ženská spí, má jinej pohled, jinej výraz. Je to znát a podle toho, jak ji Janice propalovala pohledem, to poznala taky. Carla byla fajn, brala to, jak to je. Příležitostný potěšení pro oba. Myslím, že jsem v našem klubu nebyl jedinej, s kým se občas potěší. A maximálně mi to vyhovovalo. Byla jedna z mála ženských, která si na mě kvůli občasnému zasunutí nedělala hned nárok. Bylo to fajn.

„Dones mi JDho, prosím tě, dvojitého. A pro dámy?“ Oslnil jsem osazenstvo u stolu dalším úsměvem, co mi málem natrhl koutky.

Zrzka, bloncka a Janice si vymýšlely jedna přes druhou. Tara jezdila pohledem z Carly na mě.

„Co ti můžu objednat? Z té vody musíš mít v břiše pulce,“ zkusil jsem znít smířlivě a připravil se radši na další sprchu.

„Dobře. Dám si to co ty,“ překvapila mě. Že by Jack Daniels byl zrovna pití pro slečny... No, chce to, má to mít.

Jazyk se mi lepil k patru a toužil jsem po cigáru tak moc, jako by to byla poslední věc na světě. Šikulka Carla rozpoznala, jak moc se potřebuju napít, a byla zpátky, než jsem stačil mrknout.

„Tak co bys dělala? Co tě baví, Taro?“ kopl jsem do sebe panáka a spokojeně se zašklebil. Vejdí a neuškodí. A pomoz mi.

„Já myslím, že by to nebyl nejlepší námět na rozhovor. Můžeme spíš probrat tvoje tanga,“ napila se a nepohnula ani brvou, když jí Jack D klouzal dolů krkem.

Jeden panák stačit nebude. Jestli se v sobotu večer rozpiju, skončím v neděli ráno. Nebo v poledne. Tahle ženská byla jako urychlovač blbý nálady.

„Řekl bych, že debata s tebou o mých tangách by byla, chm, kontraproduktivní.“ Díval jsem se na ni přes okraj skleničky.

„To je cizí slovo. To umíš?“ bezúsměvný, bezkrevný výraz.

„Jo. Ve skřínce s tangama mám kalendář. Cizí slovo na každý den,“ odsekl jsem.

Janice vedle mě zuřivě funěla a zrzka s blončkou začaly nepokrytě házet úsměvy na Jamieho a na Dennise, který si k němu a jeho fanklubu před chvílí přisedl.

„Tara je fotografka,“ řekla Janice a napila se čehosi modrého, ozdobeného deštníčkem.

Škodolibě se na Taru zadívala a ta jí oplácela pohled vyloženě vztekle. Ono to s tím kamarádstvím nebude tak horký, koukám. Tohle mě na ženských fascinuje. Jeden den přátelství až za hrob a druhý den dýky v zádech a doživotní nenávisť. Pro mě kamarád je pořád kamarád, i když jsme si vzájemně třeba rozbili hubu.

„Vzrušující. Krajinky?“ zeptal jsem se a teď jsem si já dal záležet na pohrdavým tónem.

„To si piš. Upřímně, vedle tebe je vzrušující i písečná duna,“ odpověděla stejným tónem.

Měl jsem toho dost. S takovou bysme za chvíli skončili u urážek nejtěžšího kalibru, a to nemám zapotřebí. Ona snad taky ne.

Odvrátil jsem od ní pohled a usmál se na Janici.

„Budu se na tebe těšit příště,“ políbil jsem jí ruku a Janice mi omluvně a koketně zároveň pohladila rameno.

„Dámy, děkuji za milou společnost. Nechám vás tu teď v neméně okouzlující společnosti slečny Tary,“ zadíval jsem se na ni a odsunul se na židli.

Postavila se a sáhla po saku.

„Není nutné, abys spěchal, já půjdu. Věnuj se dál... tomu, čemu se to prostě věnuješ, Dereku,“ řekla, zatímco se oblíkala.

Postavil jsem se taky a přivřel víčka, než jsem se na ni podíval.

Krávo! myslel jsem si.

Debile! říkaly její oči.

„Chris. Jmenuju se Chris,“ řekl jsem tónem, jakým se představuje James Bond, a stále na ni koukal. Cítil jsem, jak mi v koutcích očí tuhnou vějířky drobných vrásek.

Zatvářila se překvapeně. Nevím, co mě to napadlo říct zrovna jí svoje pravý jméno, ale tenhle výraz mi za to stál.

2. KAPITOLA

Cigárko chutnalo prostě báječně.

Vyšel jsem ze dveří klubu do noci, ohrnul límec bundy a zapálil si. Zhluboka jsem natáhl do plic a pomalu vypouštěl ven.

Blaho.

S cigaretou v koutku úst jsem se loudavě pustil dolů dlouhou ulicí, která vedla na hlavní třídu. Tam si chytím taxík. Nespěchal jsem, mám rád noc a její pachy a zvuky. Byla ještě mladá, do rána daleko a město nespalo. Tepalo a zurčelo a vlnilo se a houpalo.

Šel jsem pomalu, kouřil a větral si hlavu.

Že mi ale zvedla mandle, káča. Myslel jsem si, že tohle období studu a popírání mám už za sebou, že jsem srovnanej s tím, co je moje druhá práce. Práce, ve který jsem podstatně lepší než v tý oficiální, o který ví rodina. Rodiče a můj mladší bráška. Aidan se ke mně cpal na návštěvu už hodně dlouho a já hodně dlouho odolával. Měl dva roky po maturitě a měl dávno mazat na vysokou, ale nešel. Z původního „já si chci jen něco užít, rok si od učení odpočinout“ byly už dva roky. Víím, že ani on nesplnil tak docela tátovu představu o tom, jak by měl být jeho syn. Já se vykašlal na naše maloměsto, a jak jen to šlo, utekl jsem pryč. Aidan se vykašlal na vysokou, na kterou měl levou zadní, a poflakoval se. Myslím, že už školu vzdal, spíš by se rád nakýblovat ke mně.

Nechtěl jsem. Nechtěl jsem kvůli mámě, která byla sice smířená s tím, že dva dospělý chlapy už doma neudrží, ale vždycky, když jsem odjížděl, měla smutný a uplakaný oči. A nechtěl jsem kvůli sobě, protože o mým vedlejšáku doma nikdo nevěděl. Nedokázal jsem jim to říct. Tolik k tomu, jak moc jsem s prací striptéra spjatej. Tak moc, že to nedokážu přiznat ani rodině.

Kurva.

Zahodil jsem skoro dokouřenou cigaretu a zašlápl ji. Koukal jsem na ulici před sebou, noc kolem kvílela a funěla, světla neonů blikala, všude spousta aut a spousta lidí. Hluk, síla a energie velkoměsta. Jezdil jsem domů rád, ale po pár dnech mě ticho a klid maloměsta vytáčely tak, že se mi chtělo řvát. Zpátky do Chicaga jsem se vracel nadšeněj a zároveň se seabemrskal za to, že takovej pocit vůbec mám.

Kluk ze zapadákov ve velkým světě.

Možná jsem se stripem začal částečně i kvůli tomu. Setřít ze sebe prach cest našeho městečka tím, že se svlíknu donaha. Něco tak skandálního v River Falls v životě neviděli.

Nahou prdel Christophera Rainese.

Uchechtl jsem se a zakroutil hlavou.

Mávl jsem na taxík a nechal se odvézt domů.

Bydlel jsem blízko Parku „Millenium“. Úžasný místo. Na 25 akrech centrum umění, hudby a architektury. Spousta místa a spousta lidí, spousta akcí a událostí. Rád jsem tu běhal, rád jsem tu koukal po lidech. Po ženskejch, jak jinak. Člověk vyběhl za sportem a vracel se nadřenej jak stepní kozel ze všech těch prdelek a pulinek v obtažených elastácích.

Ono nám stačí málo. Hezký boky, dlouhý nohy. Křivka řader pod tričkem. Závan vůně, když proběhne kolem. Pomalu abych běhal s šátkem přes oči místo na čelo. Kolikrát jsem se vracel uhnaněj tak, že jsem sotva lezl. Úřícenej ze snahy utýct tomu tuhnutí, co začíná hned

za koulema.

Tuhnutí, který čert ví proč cítím i teď. Když si vybavím její oči. Ten studený a pohrdavý výraz. Svěšený koutky a pohled přes brýle a ofinu.

Já že jsem atrapa??? Šlápla na kuří oko mé ješitnosti. Jako jedna z mála. Možná to tě sere nejvíc, chlapče. Sere a dráždí. A přízněj si to, rajcuje. Teď jsem přesně věděl, co a jak jsem měl říct. Po bitvě je každé generál, i když tohle bylo spíš Waterloo.

Město za okýnkem taxíku splynulo do barevnejch šmouh a já drtil čelisti. Nasranej a tak trochu nadřezanej – nebezpečná kombinace.

Taxík se odlepil od chodníku a já pomalu prošel dveřma do vestibulu domu s tmavě červenou fasádou. Po předchozím místě, kde jsem spíš přežíval, než žil, jsem svůj byt miloval. Můj malej kousek světa. Moc lidí jsem si tam nepouštěl, neměl jsem potřebu se o něj dělit. Sem tam nějakou tu jednorázovku nepočítám.

Vyšel jsem po schodech do druhýho patra, minul dveře výtahu a pomalu došel na konec chodby.

Odemknul jsem dveře z tmavýho dřeva, pak za sebou tiše zavřel a opřel se zády.

Domov, sladký domov.

Předstín měla tvar obdélníku, ze kterýho vedly dveře do dalších pokojů. Vlevo do ložnice, vedle nich do koupelny. Před sebou jsem měl široký vchod do obýváku. Nechal jsem si do něj instalovat nízký dřevěný „lítačky“, jako byly dřív v salónech. Líbilo se mi to. A jo, už jsem párkrát nalitej poznal, že opřít se o tyhle „dveře“ nejde. Vpravo byl průchod do kuchyně, na kterým dřív visel korálkový závěs. Už nevisí.

Prošel jsem do obýváku a hodil bundu na gauč. Můj byt byla zajímavá změň věcí. Ty základní jsem nakoupil najednou, gauč, postel, stolky. Spotřebiče a televizi. Zbytek, všelijaký drobnosti, dekorace, lampy, zarámovaný plakáty filmů a nejrůznějších fotek tak nějak postupně. Mám rád bleší trhy, starožitnictví nebo spíš vetešnictví. Rád to prolezám a lovím. A v životě bych to nikomu nepřiznal.

Mužně to svedu na nějakou nákupeň chtivou přítelkyni, když na to přijde řeč. Když se na to někdo zeptá. Chlapi se neptají, jen ženský. A těm to nepřiznám tím spíš.

Macho man a imitace lampy od Tiffányho? Sežraly by mě zaživa.

Nalil jsem si na dva prsty whisky a nekazil ji ledem. Stál jsem u okna a koukal přes střechy na světla nočního města. Whiska mi příjemně klouzala do žaludku a dělala svou práci.

To ale já taky, přece! Dělán, co dělat musím. Nebýt „Hot Boys“, nemám tenhle byt. Štěstí je krásná věc, říká klasik. Ale prachy si za něj nekoupíš, dodává jedním dechem. A já souhlasím.

Když se ozvalo lehký zaťukání na dveře, seděl jsem v pološeru na gauči a nalejval si druhou.

Stíkl jsem zuby a postavil láhev na stůl. Šance, že vím, kdo je za dveřmi, je tak osmdesát na dvacet. Mrknul jsem na hodiny, bylo půl druhý ráno. Hm. Takže devadesát na deset.

Opřel jsem se dlaní vedle futer a pootevřel dveře.

„Pusu,“ zavrňela, když si stoupla na špičky a líbla mě do koutku úst.

„Hmm, naleješ mi taky?“ koketně na mě mrkla, olízla se a proklouzla mi pod nataženou rukou dál do bytu.

„Hergot, Alice, snad můžeš aspoň počkat, než tě pustím dál, ne?“ zavrčel jsem a zabouchl dveře. Otočil jsem se a ona mi svou nenechavou tlapku přitiskla na rozkrok. Zmáčkla. Zkuste se takhle hádat.

„Copak? Měl jsi špatnej den? Víš, že s tím ti můžu hned pomoci,“ vrněla a hladila mě přes

kalhoty. Cítil jsem, jak se mi o kousek prodloužil, jak se zvedá a jak mi trnou varlata. Věc, se kterou se prostě nedá nic dělat, nijak tomu nejde zabránit. Leda by byla šeredná jako noc.

Ale to nebyla.

Alice, moje sousedka. Moje občasná milenka. Moje občasná noční můra. Řval jsem na ni, hádal se s ní a pak jí v noci klepal na dveře. Stejně jako ona teď mně.

Měli jsme vztah – nevztah. Ona by ho ráda přenesla do jiný roviny, já se tomu zuřivě bránil. Z toho pramenily neskutečný debaty a hádky, utužující ji paradoxně v představě, že jsme cosi jako pár.

„Přece by ses se mnou takhle nehádal, kdybys ke mně něco necítil.“

„A co jinýho mám dělat? Mám tě rovnou zabít?“

„Čumáčku...“

„Do prdele, Alice...“

„No, jestli vážně chceš...“

Byla štedrá a vstřícná. Nebylo moc věcí, který bysme spolu v posteli nezkusili. Byla po ruce. Byla hezká. A nechtěla pochopit, že to je prostě všechno, že tohle mi od ní stačí.

Víc nechci.

Couvnuł jsem a vyprostil ho z její nenechavý dlaně.

„Nech toho. Jsem utahaný,“ prošel jsem kolem ní zpět do pokoje a rozsvítil lampu.

„Jo? No on teda utahaně nevypadá.“ Došla ke mně a objala mě zezadu. Znovu mi začala rukou přejíždět přes napůl ztuhlej penis.

Měl jsem sto chuti jí silně zmáčknot zápěstí, vzteklej kvůli tý samozřejmosti, s jakou na mě sahá. Za to prvoplánový vrnění a plazení se a majetnický doteky. Ale neudělal jsem to. Stál jsem a koutkem oka ji sledoval, jak mě pomalu obchází, její dlaň mi přejela přes zadek, přitiskla se ke mně a otírala se podbřiškem o můj. Zadíval jsem se na náš odraz v okně, za kterým se černala noc.

Na její dlouhý, černý vlasy, tílko a šortky do gumy, na bosý nohy.

Sám na sebe jsem se dívat nechtěl. Nechtěl jsem vidět svůj výraz. V rozkroku mi cukalo a zrovna teď jsem byl prostě naštvanej, že je to pro ni tak snadný. Opačně by to trvalo dýl. I když u Alice ani ne. Byla dychtivá a já po spoustě prošukanejch nocí věděl, co chce, co má ráda.

Dnes jí to nedám.

„Zrovna teď to není nejlepší nápad,“ řekl jsem to nahlas? Asi jo.

„Ale no tak. Když už, tak bych drahoty měla dělat spíš já, nemyslíš?“ ušklíbła se, poodstoupila a natáhla se přes opěradlo gauče pro skleničku na stole.

Její ukázková prdelka se přede mnou vyšpulila, šev šortek, pod kterým neměla prádlo, zajel mezi pŭlky. Polknul jsem. Přesně věděla, co dělá a proč.

Se skleničkou v ruce se narovnala a střelila po mně očima. Spokojeně se usmála, když viděla, že jsem pohled zvedl z jejího zadku.

Obešla gauč, pomalu upila a přecházela pokojem sem a tam. Letmo se dotýkala věcí.

Mých. Věcí.

Připadala mi jako mámina kočka Blueberry, když chodí po domě a otírá si tváře o rohy a nábytek. Značkuje svý území. Aliciiny prstíky, sahající na fotky v rámečku, na těžítko, co mi kdy si dal děda, na listy jedný z mála kytek, která mi tu věrně rostla, mi tu kočku připomněly.

Sledoval jsem její siluetu v přítmí pokoje a ten povědomej a samozřejmej pocit mravenčení v klíně nepolevoval. Spíš naopak.

Zadívala se na mě.